

V TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Hi7 ,1-4.6-7)

Lugemine Hiioobi raamatust:

Hiioob avas oma suu ja ütles: Kas pole inimese elu maa peal nagu sõjaväeteenistus, ja tema päevad nagu palgalise päevad. Nagu sulane igatseb varjulist kohta, või palgaline ootab oma tasu, nii olen mina saanud pärisosaks pettumusekuud ja vaevaööd. Kui ma magama heidan, siis ma mõtlen: millal võiksin tõusta? Kui olen üles tõusnud, täidab mind rahutus ja ma küsin: "Millal tuleb õhtu?", kuni taevast hämaraks muutub. Minu päevad on karmemad kui kuduja värten ja kaovad, kui nad on möödunud. Mõtlen sellele, et minu elu on otsekui tuulepuhang, ja minu silm ei saa enam nägema õnne. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps147 ,1-2.3-4.5-6; R.3a)

R: Issand teeb terveks need, kelle süda on murdunud.

Hea on meie Jumalale laulda,
teda kaunis on kiita.
Issand ehitab Jeruusalemma jälle üles,
tema kogub kokku Iisraeli rahva pagulased.

R:

Tema teeb terveks need, kelle süda on murtud,
seob kinni valutavad haavad.
Tema määrab tähtede arvu,
nimetab neid kõiki nimepidi.

R:

Meie Issand on suur ja tema võim on väes,
tema tarkus on määratu.
Issand aitab üles need, kes on küüru vajunud,
aga õelaid ta alandab maani.

R:

(Teine lugemine 1Ko9 ,16-19.22-23)

Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjast korintlastele:

Vennad, kui ma armuõpetust kuulutan, ei saa ma sellest kiidelda, sest see on mulle peale pandud sunniviisil. Ja häda mulle, kui ma armuõpetust ei kuuluta. Oleks see minu vabast tahtest, siis saaksin ma tasu, kui aga armuõpetuse kuulutamine ei sünni minu tahte järgi, on see siiski ülesanne, mis on usaldatud minu kätte. Mis on siis nüüd mulle palgaks? See, et ma kuulutan evangeeliumi tasuta ega kasuta õigust, mis mulle on lubatud. Kuigi ma pole kellestki sõltunud, olen ometi saanud kõikide orjaks, et võimalikult paljusid võita armuõpetuse tundmisele. Nii olen ma saanud nõtrade jaoks nõdraks, et olla neile kasuks. Kõigile olen saanud kõigeks, et kasvõi mõnedki ära päästa. Kõike seda teen ma evangeeliumi pärast, et ka mina ise võiksin sellest osa saada. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 8,17)

Halleluuja. Kristus võttis enda peale meie vaevad
ja sai osa meie nõtrusest. Halleluuja.

(Evangeelium Mk1 ,29-39)

Sel ajal läks Jeesus koos Jaakobuse ja Johannesega Siimoni ja Andrease kotta.

Aga seal lamas Siimoni ämm palavikuga voodis ja peagi räägiti sellest ka Jeesusale. Ja Jeesus läks Siimoni ämma juurde, võttis tal käest kinni ja aitas tal tõusta. Ja palavik lahkus temast ja ta teenis neid. Kui õhtu tuli ja päike looja läks, toodi Jeesus juurde kõik haiged ja seestunud, ja kogu linn oli kokku tulnud maja ukse ette. Ja Jeesus tegi terveks paljusid, kes kannatasid mitmesuguste haiguste käes, ning ajas välja palju kurje vaime. Ja ta keelas kurjadel vaimudel rääkida, sest nad teadsid, kes ta oli. Vara hommikul, enne kui valgeks läks, tõusis Jeesus üles ja läks inimtühja paika palvetama. Siimon ja tema kaaslased ruttasid talle järele ja kui nad ta leidsid, siis nad ütlesid: "Kõik otsivad sind!" Aga tema vastas: "Mingem teisale, ümberkaudseisse küladesse, et ma sealgi võiksin kuulutada, sest selleks ma ju olen tulnud." Ja ta käis läbi kogu Galilea ning kuulutas nende sünagogides ja ajas välja kurje vaime. See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, katoliku kirikus on kombeks missa algusosas patutunnistust lugeda. Sõnade juures "minu süü, minu süü, minu kõige suurem süü" lüüakse endale vastu rinda. Võib muidugi küsida, et miks tuleb just siin sõnadele käed appi võtta? Miks näiteks ei silita me patutunnistuse ajal "head" mainides oma pead ega tee "kurja" puhul sõrmedega sarvi - aga vastu rinda lööme küll?

Võibolla ei tee me endale pai sellepärast, et patutunnistuses pole jutt mitte heast, vaid selle tegematajätmisest, ja sarvi ei tee me sellepärast, et midagi tõeliselt kuratlikku tuleb südametunnistusega inimesel ette üpris harva. Aga seda, et meie ise võime teha midagi valesti - et mina ise ja mitte keegi teine teeb pattu - seda on tõesti väga tähtis tunnetada. Pealegi, kui me lööme endale pattu tunnistades vastu rinda, ei saa me samal hetkel vähemalt sama käe sõrmega süüdistavalt teiste peale näidata... Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kas te olete kuulnud seda lugu? Väimees läheb ämmale raudteejaama vastu, ja koduteel küsib: "Kui kauaks sa sel korral meid külastama tulid?" Ämm vastab: "Nii kauaks, kuni ma hakkan teile närvidele käima." "Mis?," imestab väimees, "kas tõesti juba õhtuse rongiga lähed tagasi?"... Ämmanaljad on tihti kasutatud klishee - alates juba sellest, et Aadam olnud kõige õnnelikum inimene, kuna temal polnud ämma.

Kuidas ühiskondlikud suhted aegade jooksul ka on olnud, teatud vastasseisul ämmade-äiade ja väimeeste-miniade vahel on ikka sama põhjus. Vanematel on sageli kalduvus unistada oma peaaegu täiskasvanud laste tulevikust niisugusel moel, et lõpuks pole ükski mees nende tütrele ega naine nende pojale piisavalt hea abikaasa. Reaalsus toob need unistused siis millalgi pilvedest jälle maa peale tagasi, aga väike kripeldus jääb hinge ikkagi.

Vana Testament ei räägi meile ämmadest eriti palju. Ruti raamatus on tema ämm Noomi küll üks keskseid tegelasi, kuid peakangelane on siiski minia ise, moabiit Rutt, kes hoolimata paganarahva-päritolust saab oma teise mehe Boase kaudu osaks valitud rahvast ja üheks Jeesusese esiemadest.

Suurpere kokkukuuluvus oli Jeesusese kaasajal muidugi palju tugevam kui meie oleme tänapäeval harjunud. Tol ajal polnud veel riiklikku hoolekannet ega sotsiaalseid garantiisid, ja see tegi kõik kõigist vahetult sõltuvaiks. Tõeline tüli peres oli luksus, mida ainult rikkad ja vägevad endale lubada võisid. Võibolla sellepärast ei räägigi evangeelium meile Peetruse ja tema ämma suhetest midagi, sest sundolukord ei jätnud võimalikule isiklikule antipaatialle just palju ruumi.

Ridade vahelt saab siiski välja lugeda, et Peetrus oli tõenäoliselt lesestunud juba enne, kui ta Jeesusese jüngriks kutsuti, ning tema surnud naise ema oli ta

majapidajaks. Pärast palavikust paranemist tõusis ämm kohe jalule ja hakkas külaliste eest hoolitsema - muidu oleks võinud ju Peetruse abikaasa seda teha, kuid teda ei mainita. Niisamuti ei ole päris selge, kuidas Jeesus pärast sünagoogis käimist Peetrusele üldse külla sattus. Luukas mainib küll, et "nemad" palusid Jeesust otse Peetruse haige ämma pärast, aga seda Luukas ei ütle, kes need "nemad" täpselt olid. Vähemalt lihane vend Andreas oli Peetruse olukorrast kindlasti teadlik.

Teisalt me teame, et Peetrus polnud kuidagi seda tüüpi inimene, kes oleks oma isiklike perekonnaasjadega Jeesust tülitama läinud ja temalt otse midagi palunud. Pigem võib teiste evangeeliumite alusel oletada, et Jeesus, saanud teada Peetruse ämma haigusest, otsustas ise minna ja ta terveks teha. Jeesus oli ju Peetruse tema senisest elust välja rebinud, ning majapidamine jäi haige ämma õlule - asja niimoodi jätta oleks olnud ülekohtune.

Seda rõhutatakse ju Pühakirjas sageli, et jumalakartlike tee on sirge ja nende vaev saab tasutud. Ometi on teada palju tõestisündinud lugusid inimestest, kes eluprobleemidega vastamisi seistes on nende lahendamata jätmise ettekäandeks toonud Jumala kutse, ning peitunud oma kohustuste eest vagaduseloori taha. Jeesus niisuguseid seiklejaid aga ei sallinud - neid, kes käisid tema järel vaid selleks, et mõnd imet näha saada. Tema läks edasi, et kohata teisi ja teistsuguseid inimesi, kes kannavad head vilja Jumala ees.

Armas kuulaja, inimene saab õndsaks Jumala armust - armust teha neid tegusid, mida tema poeg Jeesus Kristus on meile õpetanud. Me võime küll palju lugeda lausa uskumatutest imedest, mis kord teistele inimestele on sündinud ja mis jäävad meile seetõttu kaugeks. Kuid seda ühtainust suurimat imet, igavest õndsust, ei soovi keegi meist ainult kaugele vaadata, vaid sellest vahetult osa saada. Amen.